

Flavio Kabobjanko ES NĀKU NO SAULES

Itālijā 1980. gadā dzimušais Flavio M. Kabobjanko 11 gadu vecumā uzrakstīja grāmatu „Es nāku no Saules”. Šeit tiek piedāvāts neliels fragments no tās.

Pašlaik dzimst jauni bērni. Tie ir pavisam citi cilvēki, lai arī ārēji viņi neatšķiras no pārējiem. Es esmu tikai viens no viņiem, viens no pirmajiem. Cilvēce mainās. Saikne ar garīgo ir daudz atvērtāka. Šodien visi bērni var palikt saistībā ar savu kodolu. Mazi bērni raud, jo ir ļoti grūti būt šeit, uz šīs planētas. Zīdāinis mēģina telepātiski paust savas izjūtas, taču lielākoties velti, jo šeit viss it tik biezs. Bērns redz visu – gan labo, gan ļauno, nepareizo un patieso. Uz citām planētām cilvēks redz to, ko grib redzēt. Ja es saku „redz”, tad es to domāju pārnestā nozīmē, jo tur nav fizisko acu: cilvēks vienkārši vēš savu uzmanību uz to, par ko viņam ir interese, un, ja grib, tad atkal to novēš. Jaunpiedzimušais izjūt bailes, jo jūtas ieskundēts ķermeņa īstenībā. Viņam trūkst esenciāla veseluma, kas ir tur, no kurienes viņš nāk, un tādēļ viņš drīz vien pieslēdzas personām, kas par viņu rūpējas. Viņš pārnes augstāko būtņu lomu uz vecākiem. Ja vecāki tic tikai materiālajam, viņi arvien vairāk ievēl bērnu fiziskajā eksistencē. Mācot viņu runāt, viņi ierobežo viņa domas. Kad bērni paaugas, viņi pamazām zaudē saikni ar savas izcelsmes jomu.

Lai varētu palīdzēt bērniem, ir jāpalīdz pieaugušajiem. Ja vecāki ir atvērti, viņi rūpēsies par bērniem, neiepotējot viņiem pašu idejas, pašu pasaules uzskatus. Vissvarīgākais ir atstāt viņiem brīvu telpu, dot viņiem laiku, ļaut domāt un izteikt pašu domas. Ir svarīgi runāt ar viņiem par Dievu, par garīgām lietām, un pieaugušajiem jāizvairās apgalvot, ka viņi zina patiesību. Cilvēciskās smadzenes ir kā dators, bet datoram ir ierobežota atmiņas spēja, tāpat kā fiziskām smadzenēm. Turpretī cilvēka gars ir dievišķā gara spogulis, kas ir neierobežots.

Parasti cilvēki iepazīst lietas no viena vienīga redzespunkta, proti, no ikdienas redzespunkta. Šis priekšstats ļauj viņiem iepazīt fizisko pasauli un padara iespējamu dzīvi sabiedrībā. Šī veida īstenību bērni apgūst savās spēlēs. Bet, ja viņi paliek atvērti, tad viņiem ir arī citi redzespunkti. Piemēram, var „redzēt” tā, it kā tu būtu ārpus Zemes, vai vēl labāk, ārpus redzamās visuma daļas. Centrālais redzespunkts ļauj mums „redzēt” no kodola, no aktīvā dievišķā spēka. Ja es esmu pārnēsis savu redzespunktu iekšā, tad es varu no visdziļākā paša būtnes kodola „redzēt” citu cilvēku kodolu!

Bērniem parasti ļauj apgūt tikai ikdienas dzīves redzespunktu. Līdz ar to tiek ierobežotas viņu spējas lietot savus mentālos spēkus, un viņi iemācās noenkuroties fiziskajā pasaulē. Tas ir tā, it kā no datora iespējām tiktu izmantota tikai kāda niecīga daļa. Ja bērni reiz ir ieprogrammēti uz aizvēršanos, viņiem ir lielas grūtības atkal atvērties; katrā ziņā rodas problēmas. Ir jāizrāda daudz pacietības, ja grib atkal nodibināt saikni ar garīgo pasauli. Lielākā daļa cilvēku pavada visu savu dzīvi nekad nedomājot par veselumu. Saikne ar augstāko pasauli viņiem ir tikai bērībā, un dažreiz viņi to sasniedz arī pirms miršanas. Viņi meklē ārējo laimi tādēļ, ka ir pazaudējuši iekšējo. Viņi cieš no savām daudzajām vēlmēm un arī no tā, ka ir pārāk pieķērušies citiem cilvēkiem. Jauno laiku bērns zina, ka viņš ir daļa no veseluma. Ja viņam grib ieaudzināt priekšstatu: „Šis vai tas pieder man!”, viņš samulst un galu galā iedomājas, ka viņam pieder viss. Viņam ir jāļauj dalīties ar citiem. Veselumam ir tikai viens vienīgais ES, lai arī individuālajam ES piemīt neierobežota daudzveidība.

Aizmirstības eņģelis

Tētis: ir kāda sena leģenda, kas stāsta, ka visi bērni pirms savas iemiesošanās ir saistīti ar dievišķo patiesību, bet dzimšanas brīdī viņus noskūpst uz lūpām kāds eņģelis un tādējādi viņus aizzīmogo. To sauc par aizmirstības eņģeli. Tādēļ cilvēki neko neatceras, un viņiem viss ir jāamācās no jauna.

Flavio (5 gadi): Jā gan, tā tas ir, bet es biju uzmanīgs, un, kad eņģelis man tuvojās, es pagriezu galvu sāpus, un viņš skāra mani tikai pavisam nedaudz. Tādēļ es atceros. Ir skumji, ja cilvēks visu aizmirst.

Tagad nāk arvien vairāk bērnu, kuri nes līdzī atmiņas par Dievu, bet grūtākais ir nevis atcerēties, bet gan ietērt savas atmiņas vārdos.

No Flavio M. Cabobianko, ICH KOMM' AUS DER SONNE, ch.falk-verlag, 1991